

Jak v Podolí vznikla kapela

KRABATHOR

vzpomíná *Bronislav Bruno Kovařík*
(*1970)

Téměř od narození až do mých 9 let jsme bydleli s mými rodiči Ivanem a Marií, a od roku 1978 i s mou mladší sestrou Jitkou, v Podolí, v domě č.p. 47. Bydleli jsme společně s rodiči otce a jeho bratrem, mým strýcem a pozdějším podolským kronikářem Peťou Kovaříkem. Byl pro nás všechny Strejda s velkým S – tak jsme mu říkali. Na Základní školu jsem nastoupil do Popovic, od třetí třídy jsem pak chodil do Podolí. V polovině čtvrté třídy jsme se odstěhovali do Starého Města, kde naši dostali byt. Pro mě to bylo stěhování s těžkým srdcem a dnes jsem rád, že mě můj osud opět vrátil tam, kam patřím – zpátky do Podolí.

*Spartakiáda na podolském
fotbalovém hřišti (1975).*

*Babička Františka Kovaříková slaví 60. narozeniny – na fotce
s manželem Janem, dětmi Petrem, Ivanem a Jarmilou s rodinami
(březen 1974).*

Divadlo v podolském kulturáku, tanečky s Inkou Ševečkovou – Švachovou (1978).

Školní rok 1978-79, 3. ročník ZŠ v Podolí. Bruno v prostřední řadě 3. zprava.

V raném mládí jsem byl blázen do motokrosu. Oba bratři mojí mamky jezdili na motorkách, starší Joška dokonce závodně, a mladší Peťa mě v tomto drsném hobby zapáleně podporoval. Trénoval mě, stavěl motorky, až mi nakonec ve třinácti koupil opravdový tovární speciál. Pokud jsem nejezdil, chodil jsem běhat, cvičil s činkami nebo s pružinami, vystřihoval všechny fotky z motokrosových závodů a lepil do velkých sešitů. Znal jsem z paměti všechny výsledky jarních televizních motokrosů i jednotlivých závodů seriálů mistrovství světa. Jak to však v životě ale často bývá, nemělo mi být přáno. Peťa dospěl do věku, kdy se potřeboval zabývat vlastní budoucností a ne investovat úspory do nákladného hobby svého synovce. Měl vážnou známost, chtěl stavět dům, založit rodinu. V jeho životě už pro motokros nezbývalo moc místa. Byl to pro mě konec hořký a bolestný. Musel jsem řešit, co bude s budoucností mou. Nedokázal jsem se smířit s představou, že bych se ničemu nevěnoval. Přemýšlel jsem nad hokejem, na který jsem neměl fyzické dispozice nebo nad folklórem, ke kterému jsem neměl žádný vztah. Až zasáhla „šťěstěna“.

Období motokrosové.

Brunův pokojík.

Kdy jsem prvně viděl Petra Kryštofa alias Christophera si už přesně nepamatuju, ale muselo to být ještě ve věku, kdy nás oba určitě víc než západní metalový časopis Metal Hammer zajímalo leporelo s Krtečkem. Z Podolí jsme pocházeli oba a od vidění jsme se znali ještě z předškolních dob. Alespoň já jsem registroval jej i jeho staršího bratra Vítu. Věděl jsem, že bydlí kousek od nás, v domě nalevo od školy, jenže ještě než jsme ji oba začali navštěvovat, jeho rodina se odstěhovala do Uherského Hradiště a já je zahlédl jen občas, když přijeli o víkendu na návštěvu.

Frekvence našich setkání se zvýšila až na podzim roku 1984, kdy jsme se oba dostali na Strojní průmyslovku a jako vrstevníci pochopitelně do stejného ročníku, já do „Béčka“, on do „Céčka“. To už jsem věděl, že jsme druzí bratrance po linii našich otců, ale zapamatovat si, že moje babička, která byla za svobodna Kryštofová, je sestrou Chrisova dědy, bylo tehdy nad moji mentální kapacitu. Poprvé jsme se dali spolu do řeči ve frontě na oběd v suterénu „Staré školy“ ve Starém Městě. Od té doby jsme se ale zdravili, a když se ke mně donesla šuška, že má snad nějakou metalovou kapelu, začal jsem větřit. Hodina „H“ nastala jednoho březnového dopoledne roku 1986 cestou z tělocviku ve sportovní hale. Vraceli jsme se do školy společně a poté, co se řeč stočila na muziku, jsem najednou od pasu bez přípravy vystřelil: „A nepotřebujete v kapele vokalistu?“ Nevím, kde se ve mně vzala ta drzost, protože jsem v životě nezpíval, ale Christopher odpověděl: „Hm, zpěvák by se nám hodil.“ Ještě ten den jsme se tedy dohodli, že se přijdu o víkendu podívat na zkoušku do Podolí.

Chris mě zavedl k Luďkovi Havránkovi přezdívanému Havran, kde byla za jejich posledním domem v úzké uličce Sklepníčky miniaturní prádelna a v ní skutečně bicí! Přestože už cosi pamatovaly, jejich modrá perleť a bílá plastová loga „Amati“ na korpusech mě fascinovala. Navíc, Havran ve svých 15 letech už na bicí válel jako

zkušený bicmen. Po stranách bicích stály 2 bedny se zesilovačem bez jakýchkoliv ovladačů, což byl pro změnu aparát pana kytaristy. Když potom vytáhl ze zeleného koženého pouzdra svou zánovní elektrickou kytaru, byl jsem odrovnaný. Kluci ve dvou přešli pár předělávek a mě v té chvíli šrotovalo v hlavě jenom to, jak se mezi ně co nejdříve a co nejlépe začlenit. Malou kaňkou na kráse toho dne byla absence baskytaristy Romana Podškubky, kterému se říkalo Myšák, a to z docela prozaického důvodu. Neměl ještě basu ani aparát.

Má-li být ale zamýšlené kompletnosti tohoto vzpomínání učiněno zadost, pak je nezbytné doplnit to, co jsem v řádcích výše přeskočil. Mé první návštěvě na zkoušce předcházelo období, kdy se dali kluci dohromady. Samozřejmě si to nemůžu pamatovat, protože jsem se přímo neúčastnil. Znáám to většinou jen z vyprávění a budiž mi odpuštěno, že si vše přibarvím tak, aby to v porovnání s tím co následovalo po mém příchodu, vypadalo řekněme „méně významně“.

Chris se totiž i po přestěhování do Uherského Hradiště do Podolí často vracel, trávil zde víkendy a měl tady pořád většinu kamarádů. Vždycky tvrdil, že bude mít band, s nímž dosáhne vysokých cílů. Historie dnes může potvrdit, že se mu to podařilo. Z jeho kamarádů se stali kandidáti na místo v kapele, a aniž by něco většinou sami tušili, podléhali prvnímu rozpačitému a neobratnému výběrovému řízení. Nikdo sice neuměl na nic hrát, ale takový detail nebyl v té chvíli vůbec rozhodující. Chvíli to trvalo a několik kandidátů propadlo sítem. První a na dlouhou dobu stálá sestava pak dostala konkrétní podobu až ve chvíli, kdy kudrnatý kapelník na prázdná místa dosadil Havrana a Myšáka. New Wave Of British Heavy Metal, která se ocitla právě na vrcholu, vyvrhla další skvělé dílo „Powerslave“ neméně skvělých Iron Maiden. Ústřední výbor Komunistické strany Československa v čele s Gustávem Husákem netušil, že poletí v krátké době již potřetí do Moskvy pohřeb sovětského generálního tajemníka a svět se teprve připravoval na to, že se bude učit skloňovat jméno Gorbačov. Psal se rok 1984.

*MONSTER zleva:
Roman Podškubka (Myšák), Luďa
Havránek (Havran) a Petr Kryštof
(Christopher).*

První měsíce aktivní činnosti probíhaly určitě značně nahodile, protože idea ještě nebyla ujasněna a nechyběl ani tradiční problém – vybavení. Všechno chce ovšem svůj čas. Snímač na španělku tehdy nestál moc a byl kupodivu k sehnání, staré rádio s nedostatečným výkonem, ale dostatečným zkreslením bylo taky po ruce. Co klukům nahrazovalo bubny nevím (nepochybuji, že se improvizovalo s kastroly přetaženými igelitem), ale vím určitě, že místo hi-hat sloužilo rameno pumpy na vodu. Nekvalitní nahrávky ze starého kazeťáku byly stejně nekvalitně napodobovány, což splnilo účel v tom, že si každý začal svůj nástroj pomalu osvojovat. První zkušebna byla ve sklepě domu Chrisovy babičky.

Christopher, Havran a Myšák měli konečně svoji kapelu, kterou pojmenovali anglicky **MONSTER**, a nic jiného je nezajímalo. Od starších kamarádů ze skupiny **ZKRAT** (Petr Havránek, Libor Haluza, Květoš Škrášek, Mira Kryštof) se navíc podařilo vypůjčit zkušebnu „Na Chovatelích“ i s kompletním vybavením. V té době Chrisův otec zřejmě usoudil, že na tom ten jejich kluk asi něco vidí. Využil svých konexí na Okresním kulturním středisku a vypůjčil sadu bicích Amati, těch s modrou perletí, aby se už hoši nemuseli nikde doprošovat. Jeho maminka mu zase v místních hudebninách koupila za 1,600,- Kč elektrickou kytaru. Následný kravál už ale přesáhl hlukové limity tolerované sousedy a „kapela“ se musela stěhovat. Tentokrát se slitovali rodiče Havrana a dovolili klukům, aby se uchýlili do prádelny na dvoře jejich domu na konci ulice Sklepničky. Nová etapa mohla začít.

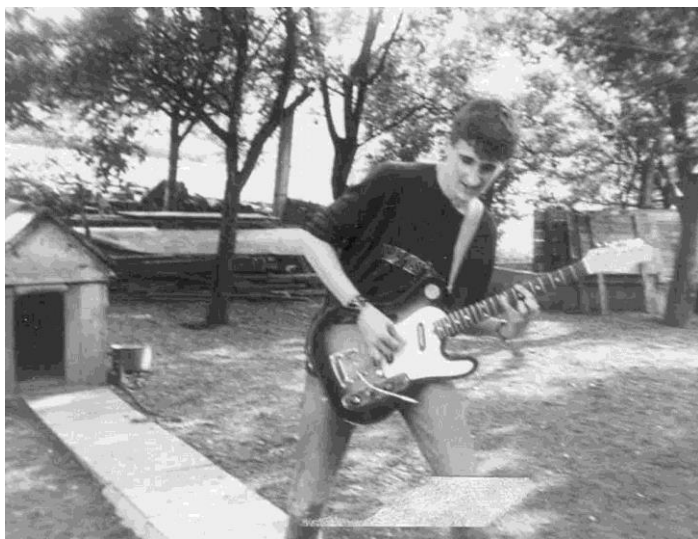
Na zkoušky jsem začal jezdit pravidelně. To, že zatím nebylo přes co zpívat, mi kupodivu nevadilo, protože jsem vlastně nikdy ani zpívat neuměl, což jsem na začátku takticky zamlčel. Chleba se poprvé zlomil asi až po půl roce, kdy mě

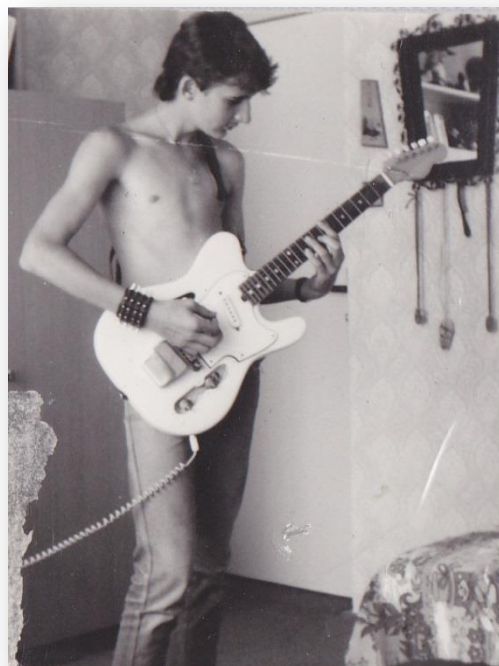
Monster u Kryštofů.

kluci během společného stanování přinutili u táboráku zaspívat stupnici. Po marném vymlouvání jsem zamečel značně nepřesvědčivý shluk tónů, po kterém se hoši zatvářili ještě kyseleji, než když chvíli předtím pili „čučo“. Naštěstí pro mě to už bylo ve chvíli, kdy naše přátelství bylo silnější než má intonační neschopnost a já přežil. A aby mé drzosti nebylo málo, začal jsem kluky zrazovat od hraní předělávek a přesvědčovat, abychom dělali vlastní věci. V jednom kuse jsme stáli pod oknem u našeho kamaráda Tondy Křiváka alias Chargota a půjčovali si kazety s novými nahrávkami. Vypůjčené časopisy Metal Hamer jsme si opatrně předávali z ruky do ruky a hltali fotky opancéřovaných metalistů. Nahrávky jsme si množili neuvěřitelným způsobem, já si například od Havrana půjčoval stejný kazeťák co jsem měl, a v naprosté tichosti nahrával na ručové mikrofony. Pokud zrovna někde štěkal pes nebo kokrhal kohout, byla nahrávka i s tímto „tuningem“.

Co nás však trápilo, byl fakt, že Myšák pořád neměl svůj nástroj. Proto jsme jednu neděli sedli s Christopherem na mého Pionýra a jeli mu do Kunovic koupit baskytaru z druhé ruky - když jsme jej předtím přiměli, aby nám vydal své úspory. Učinil tak dobrovolně a za 1.200,- Kč měl krásně černou Jolanu Galaxis. Když pak společně „na sucho“ přehráli náš nejnovější šlágr, zaplavilo nás nebývalé blaho, jak dokonale to unisono zní! Mě už taky nebavilo neustálé půjčování si Chrisovy kytary o přestávkách zkoušek a doplnil jsem investiční kvarteto nákupem elektrické kytary za 660,- Kč. Už dlouho předtím jsem ji totiž chodil obdivovat k výloze Komisionální prodejny. Teď, když už jsme měli všichni nástroje a byli kapela víc než kdykoliv předtím, změnili jsme si na tu počest název na **HEVER**.

S kytarou vypůjčenou od Christophera na dvoře u Havránek u boudy jejich dogy Brity.

Bruno konečně se svým vlastním nástrojem.

První významnou událostí v historii HEVERU bylo opuštění prádelny u Havránků. Bylo nutné si spakovat náš „krawall zirkus“ a pousnout se o dům dál do větších prostor. V tomto případě spíš o dům zpátky, protože jsme skončili znovu u Petrovy babičky, kde už mezitím bydlel i jeho bratr s rodinou. Tentokrát jsme si vyklidili garáž, vytlačili malý traktor, vymetli špínu a smetí a na zeď pověsili hrůzostrašný plakát drsného metalisty s nápisem Black Metal, který jsem doma namaloval vodovkami. Pod těžkým vlivem zahraničních kapel jsme pracovali nejenom na nových skladbách, ale i na image. Všichni jsme rebelsky nosili na krku obrácené kříže a naši příbuzní, kteří pracovali v nedaleké letecké fabrice, nás zásobovali kuželovitými stříbrnými nýtky různých velikostí, z nichž jsme si dělali nejrůznější náramky a stahováky. Navíc jsem se konečně dočkal i své vysněné „džisky“ (riflová bunda – pozn.). Finálním argumentem bylo, že všichni už ji mají. Tím pádem se nade mnou rodiče slitovali, koupili pod rukou 250 bonů, které jsem následně utratil v Tuzexu (Pro ty, jimž tento výraz už nic neříká – za bývalého režimu byla po republice nevelká síť obchodů se západním zbožím nazvaných Tuzex, v nichž se dalo platit pouze valutami nebo tzv. bony, které mohli legálně získat pouze ti, kdož oficiálně pracovali v zahraničí).

Na hudebním poli nastal taky posun. Časem se totiž ukázalo, že stávající způsob našeho zkoušení už není únosný. Dvě kytary přes jeden zesilovač moc nestíhaly a taky nám začaly docházet repráky, které hořely jeden za druhým. Přestože se o nás v okolí už vědělo a návštěvy nám podobných bezvýznamných kapel jako Parní válec (zde hrál i pozdější člen Krabathoru Bája), Repro nebo Akant nebyly ničím výjimečným, chtělo to změnu. Chris, který nás svým zanícením vždy předběhl, se rozhodl, že si půjčí peníze a koupí zesilovač. Jeho babička bez mrknutí oka vybrala z vkladní knížky 2.000,- Kč a položila na oltář kultury.

Brunův výtvar.

Ta suma mi tehdy přišla astronomická a vůbec jsem si nedokázal představit, že by je dokázal někdy splatit. Leč, podařil se slušný kup a ve zkušebně se objevil zesilovač TESLA STUDIOBASS. Chris pak na zkouškách válcovall vše, co mu stálo v cestě a mě s Myšákem tím odsoudil do druhořadých rolí drnkajících statistů.

Poněvadž miska pozitivních událostí bývá vyvažována až převažována těmi negativními, přišlo i to, co nám způsobilo šok. V časopise MELODIE, který jsme pravidelně a pracně sháněli pod pulty místních trafik, jsme objevili hroznou věc. Profil teplické skupiny HEVER! Zdálo se nám nemožné, že náš skvělý název používá někdo jiný (mimořodem, touto skupinou prošel např. Hurvajs z Kabátu nebo Libor Matějčik z Motorbandu – pozn.). Zklamání jsme pochopitelně zapili u táboráku slivovicí tajně odčerpanou v nejmenovaném sklepě, Kryštofovi ani Havránkovi na to ale nepřišli – alespoň nic nedali najevo. S hlavami v dlaních jsme přemýšleli, jaký název si dát. Po kratší debatě jsme přijali za svůj Chrisův návrh na **S.A.M.**, což měla být parafráze na zakázaný klub KAN (Klub angažovaných nestraníků), v našem případě Spolek Angažovaných Metalistů. Naštěstí jsme brzo přišli na to, že je to nesmysl a tak Chris vymyslel název **BASTR**, což byla zkomolenina slov black a thrash. Pak nás posedla nová mánie - shánění aparatury. Bohužel jsme byli tak hloupi, že jsme neřešili, aby měl na co hrát každý jednotlivec – tzn., aby měl bubeník bicí a každý kytarista zesilovač s bednou nebo tehdy velmi moderní „kombo“. Začali jsme kompletovat rovnou celý ozvučovací PA systém, abychom se časem vyrovnali zábavovým kapelám, které vystupovaly v regionu a pro které bylo vlastní PA nezbytné. Sháněli jsme každou korunu, půjčovali si a každý měsíc vkládali menší obnos do společné kasičky.

*Zleva: Myšák, Havran, Chris, Bruno
– konečně s vlastními kytarami.*

Tím pádem došlo k tomu, že se v naší zkušebně objevily monstrózní subbasové bedny, které nám přivezl Libor Haluza na střeše svého Trabanta. Pochopitelně jsme je neměli k čemu připojit, nikdy jsme je nepoužili a zřejmě dodnes leží někomu ve sklepě. Vrcholem naší astronomické naivity bylo to, že jsme několik víkendů sbírali v okolí šneky, které jsme potom zavezli do sběrný. Dodnes mám výčitky svědomí, že všechny ty chudáky potom snědli v pařížských restauracích. Za utržených 400,- Kč jsme si nechali u stoláře udělat 2 bedny, které jsme chtěli osadit reproduktory z rozhlasů. Slavnostně jsme si je vezli vlakem domů, a kdyby nám někdo v té chvíli tvrdil, že jsou naprosto k ničemu, asi bychom se s ním do krve hádali. A měli bychom pravdu, protože Chrisův taťka z nich potom tuším udělal vkusné poličky.

Sílicí vliv black, thrash a death metalových kapel se podepisoval stále víc především na Christopherovi. Model heavy a glamrockových idolů se mu zdál už přežitým a vši silou nás táhnul do světa extrémnějších metalistů. Přestože jsem s ním toto nadšení do značné míry sdílel, přece jenom jsem nechtěl opustit představu stadiónových halekaček a fronty fanynek u šatny. Vždycky jsem silně inklinoval k zapamatovatelným skladbám. Leč Chris trval na razantním přitvrzení repertoáru, což vyvrcholilo drobnější roztržkou, při které jsme si definitivně ujasnili, že žádné „předělavky“ už hrát nebudeme. Přestože to v té době byla

jedna z mála možností, jak si zahrát veřejně – jako zábavová kapela - cítili jsme se být něco víc. Skládali jsme nejtvrďší hudbu v naší kariéře, několik skladeb z tohoto a následného období se dožilo našeho prvního dema, jako například *Imperátor*. Počátkem prázdnin 1987 jsme si sehnali jako novou zkušebnu požárnickou místnost na tehdy ještě obecním Mlýně. Všichni jsme byli totiž členy místního dobrovolného sboru a jezdili po okresních soutěžích ve složení: Christopher – pravá proudnice, Havran – levá proudnice, Myšák – strojník, Bruno – sací koš. Místnost se využívala pouze párkrát do roka na schůze a tak nám kupodivu chráněnci Sv. Floriána a Místní národní výbor vyšli vstříc. Byl to posun kupředu, místnost byla větší než naše garáž a hlavně nesmrděla benzínem a vyjetým olejem. Pokřtěna byla opětovně vyžádanou prověrkou mých hlasových a intonačních kvalit. Zcela pokořen jsem falešně odkrákal hitovku Mötley Crüe „Red Hot“. Ihned poté došlo k definitivnímu prozření mých spoluhráčů, kteří po mě pak už nikdy žádný důkaz nepožadovali.

S károu, na které jsme pořád převáželi naši aparaturu tam a zpět.

Mnohem lépe jsme na tom byli s aparátem. Chris se rozhodl, že koupí nové reproduktory a z lamina, které jim zbylo z obložení schodiště, vyrobí kytarový box. Rozdrtil x-té prasátko a v prodejně Elektro v Uherském Brodě koupil šest 20 wattových repráků pro domácí hi-fi systémy a když svoji mikrobednu zapojil na zesilovač, chrochtal blahem. A já, totálně zblbnutý, udělal totéž, akorát z nedostatku financí koupil repráky jen čtyři. Jediný, kdo měl rozumu o něco víc, byl Myšák, který si koupil čtyři 20 W basové „gumáky“, které aspoň trochu hrály. Celé léto jsme chodili po brigádách, abychom si mohli pořídit něco dalšího. Já strávil skoro celé prázdniny u pásu v Mrázárnách ve dvousměnném provozu. Koupil jsem od Christophera jeho zesilovač a k tomu naklopenou bednu „Marshall“, protože jsem zjistil, že moje mikrobedna je k ničemu. Chris dospěl ke stejnému závěru a tak svůj neslavný hi-fi pokus vyměnil za 50W kombo a booster. Havran nezůstal pozadu a přikoupil druhý kopák. Blánu na něj měl sice o dost větší, ale když se do ní vajglem propálily díry po obvodu, šla nasadit. Tím se stal široko daleko jediným bubeníkem, který měl dva „šlapáky“ a navíc i jediným, kdo na ně opravdu uměl zahrát. Naše opojení ale začalo postupně polevovat. Ve zkušebně se občas jakoby víc popíjelo, kouřilo a hrály šachy, než zkoušelo a nekompromisní tahoun Christopher byl stále nespokojenější. Ke všemu nám jeden z našich „kamarádů“ vykradl kasičku, což sice vehementně popíral, ale naše úspory byly v pytlí! Začali jsme se hádat kvůli každé kravině a vrcholem všeho bylo, že jsme byli po jednom ze zasedání MNV ze zkušebny vyhozeni. To hlavní však mělo teprve přijít. Havran, který posledních pár měsíců trávil přestávky na zkouškách dvořením se dívce ve vedlejším domě (pozdější manželce Jarušce Ničové, jejich vztah trvá do dnešních dní – pozn.), jednou přišel a říká: „Pánové, já končím.“ Ani veliké přemlouvání k ničemu nevedlo, Havran si sbalil svoje saky paky a už nepřišel. I v této kocovině se nám ale podařilo dojednat, že jsme se mohli přestěhovat o patro výš do klubovny SSM (Socialistický Svaz Mládeže - organizace sdružující mladé lidi ve věku 15–35 let, řízená a spravována KSČ - Wikipedia). Zkušebna to byla sice poloviční, ale hlavně bylo, že nás tam vůbec nechali. Po mnoha vzrušených debatách a marném hledání bubeníka jsme se dohodli, že na bicí budu hrát já. Během těch přestávek, kdy Havran cukroval u sousedů, jsem totiž s oblibou sedal za bicí a zkoušel ho napodobovat, což mě neuvěřitelně bavilo.

Bruno v nové roli bubeníka a legendární bubny se dvěma „šlapáky“, které zdědil po Havranovi.

Na počest nové etapy jsme se rozhodli přejmenovat. „Co kdybychom zkusili název KRABAT?“, napadlo mě podle hlavního hrdiny ponuré animované pohádky Karla Zemana. Christopher namítnul, že kapela tohoto názvu už existuje (skutečně byla, v Brně – později Detto), ovšem navrhl výtečnou úpravu - **KRABATOR**. Název se nám všem líbil, navíc koncovky „TOR“ byly v té době populární, takže jsme se brzy shodli. Znovu jsme se pustili do práce, dělali nové skladby, každý víkend zkoušeli. S přicházejícím podzimem roku 1987 bohužel přišly i nové chmury. Kapela bez doprovodné kytary zněla hůř, než jsme si malovali, neměl kdo zpívat, navíc nebylo jisté, jestli zvládnou hru na bicí alespoň zčásti tak dobře jako Havran. Naštěstí to trvalo jen půldruhého měsíce a my si mohli vychutnat sladkou zprávu. Havran si vše rozmyslel a vrací se zpět! Na následující zkoušce, na které jsem bohužel chyběl, kluci složili dvě věci, které byly o třídu dál než vše, co jsme do té doby sesmolili. Energie tryskala z každého tónu, Havranova vyzárlá hra na bicí hnala skladby kupředu jako splašeného koně.

První sestava KRABATOR – éra Podolí.

Bohužel, ani změnou zkušebny jsme nebyli ušetřeni pokračujících dýchánek, které neušly pozornosti místní svazácké vedoucí a tak jsme svedli několik trpkých bojů o zachování našeho útočiště. Christopher mezitím řešil problémy i jiného rázu. Po několika incidentech, jako nepřipustná délka vlasů, zhoršení prospěchu a facka vrácená profesorovi, musel přestoupit na jinou školu, kde mu padnul do oka jistý Radek Kutil alias Bája. Ten hrál na kytaru v Nivnické skupině Parní válec, která bez problémů zkoušela v tanním sále Osvětové besedy. Tito dva hoši, kteří se nemuseli postupně stříhat jako my na SPŠ, velmi brzy seděli ve stejné lavici. A poznámky o tom, že v Nivnici zkouší v „kulturáku“ jsem poslouchal stále častěji, až jsem se odhodlal k akci.

Poslal jsem žádost na Místní národní výbor o přidělení Kulturního domu v Podolí jako zkušebny. Výsledkem bylo předvolání na zasedání 13. 1. 1988, kam jsme společně vyrazili obhajovat naše požadavky. Výsledek, ač z dnešního pohledu naprosto logický a pochopitelný, nás spíše namíchnul. Kulturák jsme dostali na 3 dny po 2 hodinách a vždy pod dozorem. Jinak jen jako příležitostná kulturní vložka.

Znovu jsme se začali motat v kruhu a krize se k nám vrátila jako bumerang. Havran opět změnil názor a odešel bubnovat ke skupině Repro do sousedních Popovic. Já jsem návrat za bicí odmítnul a tak nám zbývaly jen 2 řešení. Najít si nového bubeníka anebo náš spolek rozpustit. Takže jsme oblepili město letáky následujícího znění: „Mladá black metalová skupina hledá bubeníka“. Po velmi nenáročném výběru ze dvou přihlášených adeptů, jsme dospěli k závěru, že přestože to není to pravé, asi by to šlo. Mezitím se opět ozval Havran, ale ani jeho opětovný návrat dlouhotrvající problémy v kapele vůbec neřešil. V Christopherovi uzrála myšlenka, že to chce zásadnější změnu. Když jsem zanedlouho ve městě objevoval vylepené podobné letáky, jako byly ty naše: „Mladá black metalová skupina hledá baskytaristu“, jen jsem zvednul obočí, ale nic jsem v tom nehledal. Jaké bylo moje překvapení, když jsem z Chrise vypáčil, že autorem těch letáků je on, poněvadž se chtějí s Havranem osamostatnit a pokračovat ve třech s novým basákem. Ač jsem si připadal zrazený, přece jenom jsem dál naléhal, abychom si udrželi dosavadní sestavu. Chris byl ale pod čím dál větším vlivem Báji, byl mezi ním a mnou jako mezi mlýnskými kameny. Největším přínosem těchto hořkých časů budiž zřejmě to, že tím v podstatě odstartoval katarzi, která vyústila v jeho a Havranův odchod do Nivnice k Bájovi a jeho bájně zkušebny. Byl pro toto řešení velmi zapálený a toto spojení se mu jevilo jako velmi progresivní a nezbytné. Zbytek byl z kola ven. Skončila jedna nádherná a důležitá etapa v kariéře Krabathor.

Alternativní, nikdy nepoužitý obal druhé demonahrávky Krabator z října 1988.

Nakonec jsem do Nivnice začal jezdit i já, dokonce jako bubeník, protože Havran opět odešel, a ačkoliv se osazenstvo **KRABATHORU** (po vojně v roce 1990 jsme doplnili název o písmenko H) postupně měnilo, já s Christopherem a našim novým manažerem Petrem „Pedrem“ Hejtmánkem z Ostrožské Lhoty jsme táhli společnou káru až do roku 1999, kdy jsem z kapely kvůli názorovým neshodám odešel, a založil novou kapelu **HYPNOS**. Ta funguje dodnes a dá se říct, že nese poselství KRABATHOR a navazuje na něj v tom nejlepším slova smyslu. Třeba i tím, že od svých začátků zkouší opět v Podolí.

Nejzásadnějším obdobím KRABATHOR byla bezesporu devadesátá léta, kdy se z klukovské party z Podolí stala mezinárodně uznávaná kapela, která vydávala svá alba nejprve u velké domácí firmy MONITOR/EMI, kde vydávala třeba i Lucie Bílá, Shalom, Olympic nebo Kabát, a později u německého vydavatelství MORBID RECORDS, resp. SYSTEM SHOCK. Tři alba z celkových šesti překročila prodejní hranici 20.000 kusů a byla licencována např. v USA, Rusku, Turecku, Bulharsku, Polsku, Thajsku, později i doma v ČR. KRABATHOR byl také velmi aktivní i co se koncertní činnosti týče. Odehrál více než 600 koncertů nejen ve většině států Evropy, ale i v Jihoafrické republice, Japonsku, USA nebo Mexiku. V roce 2014 proběhl comeback deset let neaktivního KRABATHORu na největším domácím žánrovém festivalu Brutal Assault v Jaroměři, kde se představil v hlavním večerním čase před 13 000 návštěvníky a sklídl velké ovace. Tento koncert byl satisfakcí pro všechny, kdo si přáli vidět na pódiu nejúspěšnější sestavu kapely z roku 1995 – Christopher, Bruno, Pegas (jinak taky HYPNOS – pozn.) - navíc i z toho důvodu, že kytarista Petr „Christopher“ Kryštof žije od roku 2005 permanentně v USA. Na základě nesčetných žádostí fanoušků pak KRABATHOR na jaře 2015 absolvoval týdenní Česko-slovenské turné a není divu, že několik koncertů bylo vyprodáno. Ten domácí v Uherském Hradišti na Míru už několik měsíců před datem konání, a proto se musel na druhý den zopakovat. Vzpomínka na tento výjimečný večer je „zakonzervována“ v luxusním trojdiskovém DVD KRABATHOR „Live in Uherské Hradiště“, které vyšlo v srpnu 2015.

(zapsal Bruno, březen 2016)

Jaroměř 2014 - comeback po 10 letech. KRABATHOR v sestavě zleva: Chris, Pegas, Bruno a 13.000 fanoušků.

Pozn.: Zkrácená a upravená část z úspěšné autobiografické knihy „REVOLTIKON“, kterou Bruno vydal v srpnu 2014 u MYSTIC PRODUCTION. Ta je k vypůjčení i v místní knihovně v Podolí.